

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI

I-MESE

Jaj, te gyerek, olyan jó dógom van, mint Marcinak Hevesen. Attól tartok, hogy belémveszi magát a csömör, annyit áztatom a zsinórt nagy gyógyulásomban. Igaz, tegnap már maszekoltam egy frankó satupadot az Ödön haveromnak, nem kértem érte lóvét, hát erre elvágatott, és hozott egy karniszter előhegyit a jobbikból, 'sten tartsa meg a jó szokását. Az Emese meg szemire vette az üzletet, hát nem szétmerte a drága nedűt lityis üvegekbe, hogy aszongya, ne romoljon a kannában. Úgy ismersz engem, hogy rámromlott vóna? Minden délben idead egy flaskával, no gyere, kóstold meg! Ez a napi fejadag, slussz!

Nem is mondtam, hogy a Lala unokám elvitt a Kisbalatonra hétfőn, mert valami nagy ügye fejlik Marcaliban egy tanítónővel, aszongya, nyelvleckéket vesz tőle, franciát. Büdös kölök! Francia szakos vót a gimiben, nem vót elég? Mondták az osztálytársai, hogy mennyire tudta! Mégis lehet benne valami, mert hazafelé olyan pösze volt a gyerek, hogy a paszulyt faszulynak mondta. No, az a lényeg, kitesz a zalavári gáton az öcsi, mint lányanya a zabigyereket, és elteker. Annyian vótak, mint jó kaptárban a mihék, alig leltem egy sovány rést magamnak a sok égettfejű halkufár között. Gondoltam, majd kiszorítóssal operálok. Hogy nem tudod, mi az a kiszorító? Jaj, igen elmés, fortélyos játék! Az ezüstkárász, tudod, nagyon oldalaz, én meg engedem bambán. Bele a koma lötytedt zsinórjába. Akkora kapása van a fenekezőn, olyan igazi hanyatteséses; tekeri, húzza, lóg a kárászom a zsinórján árván. Bámulja, mint márokföldi fazekas a kockafejű gyereket, aztán még én korholom meg, hogy adja vissza a csavargó halamat. Ezt a trükköt jobbra-balra kétszer megcsinálom, ne félj, nem dobálnak többet az orrom elé, nyitott az olló, szabad a vásár.

No, úgy alakult, hogy két német ürgére esett a szomszédolásom, közéjük kuporodtam nagy ügyefogyottan. Jaj, ha láttad volna! Hanyatt fekszenek félálomban a strandfotelban akkora szalmakalap alatt, mint egy üstfedő, és szopogatják a jeges steflisört. Annyira messze dobtak, hogy a zsinórjaik alatt vitorlázni lehetett volna. Megcsinálom a fészket a kövek között, likat a lábam áztatásához, mert kutya meleg vót, akkora tippanyúság, hogy a pökés sercegett a vörös kövön. Belódítottam két gombóc tökmagpogácsás darát az orrom elé, a hínár szélibe. Lestek a germánok, mint kódis a hurkatöltést, hogy mi a frányát keresek én a kétaraszos, poshadt vízben. Mit? Úgy szedegettem tíz perc múlva a félkilós, cigányfekete kárászokat a Lala hatméteres ABU-jával csak úgy botvégről, mint gerlice a kendermagot. Lesett a két vendég, ahogy a félszavakat elkaptam, arról gagyogtak, mivel is csinálhatom a mutatványt, mert nekik egy facér kapásuk nem volt. Persze, mert a vastag zsinórról ott messze bent úgy lecsipkedték a kárászok a fehér kenyérüket, hogy észre sem vették. Jön ám az egyik feleség lesőbe, hogy mit teszek a horogra. Jószívvel, kézzel-lábbal magyarázom, hogy hozzon dobozt. Megfordítom a kisvödörben a trágyacsirmisz tömkeleget, mutatom, szedjen. Muszáj vót neki, mint sárvári menyecskének az együthálás, hát nagy undorral belenyúlt. Közben kapásom volt, megakasztom a halat, megrezzentem a fraut, mint kanpulyka a tubicát, hogy fogja meg a botomat, amíg átgyömöszölöm a gilisztákat, láttam, milyen úricsömöre van. Hát, komám! Ragyog a szeplős pofikája, lába közé kapja a hatalmas ABU-t, szexisen markolja a nyelét, lovagol a botomon, azaz a Laláén. Langzam, mondom neki perfektül. Aszongya nekem erre szintiszta bugaci magyarsággal, hogy bácsikám, én mindent lassan csinállok, és nem eresztem el, amit megfogok egyszer, ne féljen. Hát, pajtikám, fogattam is vele a botomat, egészen a Lala érkezéséig cibálta a kárászokat, bosszantottam a németeket, mint decsi papot az istenkáromlás. A hal javát persze ő fogta, hadd vigye! Annyi steflisört sosem ittam még egyfutamban, tudod, a bort szeretem. No, hörpintsünk még egyet a Döncijéből, proszít!